

järke, agga ma sowin tedda teile ka, parweisand, se tödde mis ta rägib on üks warrandus mis teid õnnelikkuks mehheks woib teha kui teie sedda kuulda wöttate! ärge kahhatsege mitte et räästas teile jäi!

Temma tõmbas käega weikest Jürri omma pole, ja se tõi räästa liggi. Pois ei sanud weel õiget arro, mis se kaup tähendas; agga parwnikko pahhast näust ja rahwa naermisest tundis temma, et luggo temma ja wannaeide poolt heaste seišis. Agga et temma lingo piddi ärra andma, se olli temma lapselikko mele ainus kurwastus. Argsel wišil pakkus ta tedda mehhe kätte, agga lind lendas küssendades ülles ja peitis ennast ahjo tahha, kust kegi tedda ei läinud wälja toma. Parwnik sai arro, et temma pahha meel rahwale naeruks sai, püdis omma meelt tallitada ja pahha loo peale lahket näggo teha ja ütles: „Noh minna ollen ka rahhul, et se wanna naeseke ja weike Jürri kohha peale jäwad; minna ollen weel poiši wöllalinne, ja — ma lodan, weike mees, et sa pead, mis sa mulle töetajid, et sa mulle üks tru- ja wahwa tötoggia tahhad olla!“

„Agga wöllast pri,“ ütles tallopoeg, „kohha peal ei olle enam wölga, wöllä pärrast ep olle enam tenimist!“

„Ei, ei!“ ütles nüüd wannaeit, kes senni kartussega agga römopisfarattega silmis ennast olli kōrwale hoidnud. Sedda mis teie järje eest andsite jäme meie wölgo kohha peale, ja se mis parweisand linno eest maksis, peab ka sama ükskord kätte tasjutud, kui Jürri tötoggia-aks saab, — agga ehk ilma intressita.“

„Noh kuidas teie tahhate,“ wastas tallomees, „mis õigus on sündko minno pärrast. Intressist ei olle räkimist; teil on ka teggo küll kui teie wölgaagi maksate.“

„Oh!“ ütles wannaeit, „kuidas jonan minna teid tännada! Jössand tašfugo sedda teile, mis teie ühhe waese wanna naese ja waese lapsele head tete! minna tundsin teid warši, teie ollete meie endise laeno-andja poeg, kedda jubba minno õnnis mees allati mitme armastuse-tes eest tännas.“

„Jah, se ma ollen!“ ütles mees.

Parwnik olli sedda aega uksest wälja läinud, temma melest ei johhinud seal elleminne enam. Siiski olli ta südda ligutud. Ta istus hobbose selga ja mõtles: Küll saab nähha mis sest tulleb.

Musträästas jäi Jürriks ja olli allati temma seltsis karjamaal ja põllul. Jürri õppis hõlega ja römoga tõle.